

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/4/2013
Identifikačné číslo spisu:	9507100114
Dátum vydania rozhodnutia:	21.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Karabín
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9507100114.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanému X.J. pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 prerokoval na verejnom zasadnutí konanom 21. novembra 2013 v Bratislave odvolanie obžalovaného X.J. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracoviska v Banskej Bystrici, zo 4. októbra 2012 sp. zn. BB - 4 T 35/2007 a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaného X.J. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky s a z a m i e t a j ú.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracoviska v Banskej Bystrici, zo 4. októbra 2012 sp. zn. BB - 4 T 35/2007 bol obžalovaný X.J. uznaný za vinného z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, s poukazom na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe, že

dňa 21. 8. 2002 v budove Okresného súdu Bratislava V na N. ulici č. XX-XX v Bratislave ako sudca Okresného súdu Bratislava V požiadal Doc. JUDr. S. J., CSc., nar. XX. XX. XXXX, o sumu 100.000,- Sk (3.319,39 €) v súvislosti so zlepšením vyhládok jeho syna O. J., nar. XX. X. XXXX, v trestnom konaní vedenom proti nemu na tomto súde pod sp. zn. 3 T 207/02 s tým, že požadoval uvedenú sumu doručiť do 27. 8. 2002. Keď mu uvedenú sumu Doc. JUDr. S. J., CSc. do uvedeného termínu nedoručil, telefonicky ho vyzval, aby sa za ním dostavil do budovy súdu, čo Doc. JUDr. S. J., CSc. aj urobil a tam sa ho opýtal, či má peniaze a keď mu povedal, že pri sebe nemá, vyzval ho, aby peniaze doniesol najneskôr do 28. 8. 2002, kedy je posledný termín, následne na čo Doc. JUDr. S. J., CSc. dňa 28. 8. 2002 vec oznámil orgánom činným v trestnom konaní.

Za to bol obžalovanému X.J. uložený podľa § 160a ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. trest

odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, výkon ktorého mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. podmienene odložený na skúšobnú dobu vo výmere 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. bol mu uložený aj peňažný trest vo výmere 100.000,- Sk (3.319,40 Eur) a pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, bol mu podľa § 54 ods. 3 uvedeného Trestného zákona uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. uložil súd obžalovanému aj trest zákazu činnosti - výkonu zamestnania, povolania alebo funkcie s rozhodovacou právomocou v orgáne verejnej moci na dobu 5 (päť) rokov.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie ako obžalovaný X.J., tak aj prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané v zákonom stanovenej lehote a rovnako tak aj odvolanie prokurátora.

Podstatu odvolania obžalovaného možno zhrnúť do procesných námietok, na základe ktorých obvinený odvodzuje, že celé trestné konanie voči nemu je vedené nezákonne, lebo nebol daný ani zákonný podklad dôkazmi, ktoré by boli vykonané v súlade so zákonom, na to aby sa voči nemu vôbec vzneslo obvinenie a potom podala obžaloba, ktorú mal súd odmietnuť pre závažné procesné chyby prípravného konania. Obžalovaný uvádzal, že motívom konania svedka Doc. JUDr. S. J., CSc. a usvedčovania ho bola jeho snaha zbaviť syna trestnej zodpovednosti, preto pristúpil na spoluprácu s prokurátorom, aby ho odstaviť od rozhodovania vo veci O. J., keď videl, že obžalovaný nemieni svedkovho syna oslobodiť spod obžaloby.

Obžalovaný namietal, že zápisnica o výsluchu svedka Doc. JUDr. S. J., CSc. zo dňa 28. augusta 2002 bola spísaná pred vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a tento svedok nebol vypočutý ani po začatí trestného stíhania a najmä nie po vznesení obvinenia, a tak bolo porušené právo obvineného na obhajobu, keďže obhajca mal možnosť zúčastniť s takého úkonu len za procesnej situácie, kedy by sa viedlo trestné stíhanie už proti konkrétnej osobe. Uvádzal, že vyšetrovatelka nemala k dispozícii zápisnicu o podaní vysvetlenia, lebo tou disponovali len orgány kriminálnej polície. Argumentoval tým, že napriek nezákonnosti výsluchu uvedeného svedka, bolo práve touto výpoveďou, ako aj prepisom zvukového záznamu a zápisnicou o prehliadke iných priestorov a pozemkov podľa § 83a Tr. por., ktoré boli nezákonné, odôvodňované vznesenie obvinenia.

Obžalovaný argumentoval tzv. „teóriou otráveného stromu“ (ak je otrávený strom i plody sú otrávené) a uvádzal, že ak došlo k nezákonnosti v prípravnom konaní, čím mal na mysli predovšetkým nezákonnosť uznesenia o začatí trestného stíhania, nezákonný výsluch svedka Doc. JUDr. S. J., CSc. a vykonávanie ďalších dôkazov, pri ktorých došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu, najmä výpoveď svedkyne JUDr. U. J., potom je nezákonné i celé trestné konanie, teda i konanie pred súdom.

Poukazoval na nezákonné praktiky orgánov polície a prokuratúry, obzvlášť konajúceho prokurátora JUDr. I.O., hlavne v súvislosti s vykonávanými trestnými oznámeniami svedkov F.T. a Q. E. a s medializáciou použitia agenta v predmetnej veci.

Ďalej obžalovaný namietal ako nezákonné pribratie znalcov z odvetvia psychiatrie a psychológie na vyšetrenie jeho duševného stavu a posúdenia jeho intelektových schopností.

Obžalovaný namietal, že neexistujú žiadne priame dôkazy, že svedok Doc. JUDr. S. J., CSc. bol dňa 21. a 27. augusta 2002 v budove Okresného súdu Bratislava V a že išlo o zámienky, pre ktoré súd neuveril výpovedi svedka S. S., ktorý mal potvrdzovať obhajobu obžalovaného.

V odvolaní spochybňoval svedeckú výpoveď JUDr. J. W. tým, že sú medzi jej výpoveďami rozpory a tým, že ak by bol za ním svedok Doc. JUDr. S. J., CSc. do budovy súdu prišiel s dokladom o prevode jeho osobného motorového vozidla, bolo by o tom potvrdenie z podateľne súdu, kde podľa výpovede tohto svedka mal ho obžalovaný poslať uvedený doklad odovzdať, ale také potvrdenie sa nenašlo.

Obžalovaný poukazoval na zatajovanie dôkazov v súvislosti s rozpisom telefónnych hovorov na jeho telefónne čísla z inkriminovanej doby, že také existovali v tzv. spise „naviac“ a boli skartované a že sudca prvostupňového súdu v tom smere včas dôkazy nežadovál. Obžalovaný vychádzal z toho, že ak polícia disponovala rozpismi hovorov na jeho telefónne čísla, musela si zadovážiť na porovnanie aj rozpisy hovorov na telefónne čísla svedka Doc. JUDr. S. J., CSc., čím by sa dokázalo, že so svedkom Doc. JUDr. S. J., CSc. vôbec netelefonoval a považuje za nevierohodné, že by tak orgány polície neurobili.

V ďalšej časti odôvodnenia odvolania obžalovaný namietal vierohodnosť listinného dôkazu na č. I. 153a trestného spisu a to lístku o rozmere 10 x 10 cm, ktorý považoval prvostupňový súd za usvedčujúci dôkaz, lebo v nadväznosti na iné dôkazy sú zjavné z neho pokyny, čo treba urobiť v prospech O. J. v jeho trestnej veci prejednávanej obžalovaným X.J.. Tvrdil, že tento dôkaz bol vykonštruovaný na základe písomností, ktoré mu boli bez zaevidovania a bez jeho vedomia odňaté z jeho kancelárie.

Obžalovaný namietal aj to, že protiprávne bola jeho trestná vec odňatá zákonnému vyšetrovateľovi a bolo porušené jeho právo na zákonného sudcu v súvislosti s tým, že na prejednanie jeho veci bola určená príslušnosť Špeciálneho súdu v Pezinku (ktorá potom zo zákona prešla na Špecializovaný trestný súd v Pezinku). Obžalovaný tvrdil, že kontinuálne sa v zmysle § 564 ods. 3 Tr. por. malo pokračovať v konaní na okresnom súde.

Napokon obžalovaný vzniesol námietku zaujatosti voči predsedovi senátu JUDr. K. J. s odôvodnením, že podal podnet ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania voči tomuto sudcovi a ten opieral o rozdielnosť rozhodnutí senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. mája 2011 a z 8. marca 2012 v inom zložení senátov, v ktorých obidvoch zasadal JUDr. K. J..

Na základe uvedených dôvodov sa obžalovaný svojim odvolaním domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a jeho oslobodenia spod obžaloby. V písomnom odvolaní navrhoval postup podľa § 285 písm. c/ Tr. por. alebo po zrušení napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. vec vrátiť Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhoval jeho oslobodenie spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Tr. por. z dôvodu, že sa nestal skutok uvedený v napadnutom rozsudku, pretože on neinicioval stretnutie so svedkom J., nič od neho nežiadal a skutku sa nedopustil.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky odvolanie zameral proti výroku o treste napadnutého rozsudku. Výtkol prvostupňovému súdu, že pri rozhodovaní o treste nedostatočne aplikoval ustanovenia § 3 ods. 4, § 31 ods. 1, § 34 písm. a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov.

Prokurátor upriamil pozornosť na to, že obžalovaný ako sudca, ústavný činiteľ, hrubým spôsobom zneužil svoje spoločenské postavenie. Nechutným spôsobom, vulgárne zneužívajúc citový vzťah medzi Doc. JUDr. S. J., CSc. a jeho synom O. J., ktorého trestnú vec obžalovaný X.J. prejednával, psychickým nátlakom na rodiča žiadal od neho úplatok za účelom uloženia miernejšieho trestu jeho synovi. Poukázal na zisťtný dôvod spáchania činu, v snahe obohatiť sa, zneužívajúc svoje pracovné a spoločenské postavenie, na priťažujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 34 písm. a/ vtedy platného Trestného zákona, že obžalovaný spáchal trestný čin z obzvlášť zavrhnúťhodnej pohnútky a na to, že spôsob, akým obžalovaný žiadal úplatok, svedčí o jeho morálnej bezcitnosti a bezohľadnom sebecke získať pre seba peniaze.

Vzhľadom na to môže, podľa prokurátora, nápravu zabezpečiť iba uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. V tej súvislosti poukázal na psychiatrický a psychologický posudok nachádzajúci sa v trestnom spise.

Trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu tridsať mesiacov považuje prokurátor za neprimeraný a odôvodnenie rozsudku o neuložení nepodmienečného trestu odňatia slobody dĺžkou konania, údajne nezavinenou obžalovaným, považuje za nenáležitú. Podľa neho sa konanie v predmetnej trestnej veci podstatnou mierou predlžovalo nepodstatnými návrhmi obžalovaného na vykonanie dokazovania, ktoré súd akceptoval a na hlavnom pojednávaní bolo vykonávané množstvo dôkazov, ktoré so žalovaným skutkom bezprostredne nesúviseli a vykonávali sa úkony, ktoré konanie s prispením súdu nedôvodne predlžovali. Ak by sa bolo vykonávalo dokazovanie iba k meritu obžaloby, trestná vec obžalovaného X.J. by bola skončená podstatne rýchlejšie.

Z uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku a uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátor konkretizoval dĺžku nepodmienečného trestu odňatia slobody výmerou dvoch rokov, so zaradením na jeho výkon do I. nápravnovýchovej skupiny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolania obžalovaného X.J. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nie sú dôvodné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že sa možno stotožniť s úvahami prvostupňového súdu o možnosti začatia trestného stíhania v predmetnej trestnej veci, avšak s jedným rozdielom, že nemožno súhlasiť s tým, že nebolo rozhodujúce, kedy bolo vydané uznesenie o začatí trestného stíhania dňa 28. augusta 2002, lebo až po jeho vydaní bolo možné robiť úkony spojené s dokazovaním a to sa v prvom rade týka výpovede svedka Doc. JUDr. S. J., CSc. Nie sú však podložené tvrdenia obžalovaného, že výsluch tohto svedka sa dňa 28. augusta 2002 uskutočnil pred začatím trestného stíhania a v tomto smere je aj nesprávny záver prvostupňového súdu.

Už v predchádzajúcich svojich dvoch rozhodnutiach aj zo 16. mája 2011 aj z 8. marca 2012 Najvyšší súd Slovenskej republiky naznačil, že trestné stíhanie mohlo byť vo veci začaté aj len na základe trestného oznámenia. Za trestné oznámenie možno z hľadiska jeho obsahu považovať to, čo je uvedené v zápisnici o podaní vysvetlenia z 28. augusta 2002 spísanej policajným orgánom a ktorá tvorila podklad pre vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania, čo je aj uvedené v tomto uznesení a správne takýto záver vo vzťahu k trestnému oznámeniu urobil aj prvostupňový súd. Z odôvodnenia tohto uznesenia je evidentné, že obsahuje tú časť skutkového deja, ktorá sa stala pred 28. augustom 2002, teda že došlo v dňoch 21. a 27. augusta 2002 k požadovaniu úplatku X.J. od Doc. JUDr. S. J. CSc.

Z výsluchu svedkyne JUDr. J. T., rod. B. (vyšetrovatelky v predmetnej veci) na hlavnom pojednávaní dňa 6. septembra 2011 vyplýva, že časový údaj, že aj došlo k prevzatíu úplatku tohto dňa o 13.30 hod. sa mohla dozvedieť z ústneho oznámenia od uvedeného svedka po návrate z Okresného súdu Bratislava V.

Pokiaľ neskôr súd hodnotil ako nezákonný postup policajných orgánov v budove Okresného súdu Bratislava V týkajúci sa odovzdania a prevzatia úplatku, neznamená to, že je nezákonné uznesenie o začatí trestného stíhania a rovnako aj výpoveď svedka Doc. JUDr. S. J., CSc. vo vzťahu k žiadaniu úplatku obžalovaným v predchádzajúcich dňoch. Pokiaľ sa v ňom uvádzal aj údaj o prevzatíu úplatku o 13.30 hod., ak sa neskôr zistilo, že tento údaj vychádzal z nezákonného úkonu, nebolo možné brať za právne relevantné dôkazy vzťahujúce sa na túto časť obvinenia a obžaloby.

Teóriu tzv. „ovocia z otráveného stromu“, ktorou argumentoval obžalovaný X.J. vo vzťahu k nemožnosti použitia dôkazu výsluchom svedka Doc. JUDr. S. J., CSc., ale i svedkyne JUDr. U. J., nemožno chápať tak, že nič z toho, čo svedok vypovedal o veci, nie je použiteľné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vysvetlil vo svojom rozhodnutí zo 16. mája 2011 prečo boli, ako nezákonné, nepoužiteľné dôkazy vyplývajúce z úkonov policajných orgánov za použitia svedka Doc. JUDr. S. J., CSc. v budove Okresného súdu Bratislava V dňa 28. augusta 2002. Dôsledok z toho musel byť ten, že nemohol byť obžalovaný X.J., pre nezákonnosť týchto dôkazov, predovšetkým jeho výsledku, zaistených peňazí ako úplatku, uznaný za vinného z tej časti skutku uvedenej v obžalobe, týkajúcej sa prijatia úplatku dňa 28. augusta 2002.

Správne teraz táto časť skutkovej vety obžaloby nebola pojatá do výroku napadnutého rozsudku, čo je v súlade so stanoviskom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o nepoužiteľnosti dôkazov týkajúcich sa tejto časti skutku.

Chybný postup prvostupňového súdu v predchádzajúcich jeho rozhodnutiach vytkol Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí zo 16. mája 2011 preto, že prvostupňový súd vtedajším napadnutým rozhodnutím na jednej strane aj skonštatoval nezákonnosť postupu pri použití informačno-technických prostriedkov a na základe čoho potom vyplývala nemožnosť použitia ich výsledku, no na druhej strane to obišiel tým, že bral za relevantné a rozhodujúce výpovede tých osôb, ktoré sa nezákonného úkonu zúčastnili a uznal obžalovaného za vinného aj v druhej časti skutku obžaloby. V ďalšom svojom rozhodnutí z 8. marca 2012 Najvyšší súd Slovenskej republiky vytkol prvostupňovému súdu, pokiaľ v celom rozsahu oslobodil obžalovaného spod obžaloby, že sa dôsledne nezaoberal tou časťou skutku, ktorá sa týkala vyžiadania úplatku obžalovaným pred 28. augustom 2002 a ktoré dôkazy boli v tom smere použiteľné a ktoré nie, resp. pokiaľ niektoré použiteľné boli, dôsledne ich nevyhodnotil vo vzájomných súvislostiach, čo z nich vyplýva.

Z uznesenia o začatí trestného stíhania, zo zápisnice o výsluchu svedka Doc. JUDr. S. J., CSc. z 28. augusta 2002 spísanej od 14.30 hod. do 15.30 hod. a z výpovede svedkyne, vyšetrovateľky, ktorá tento úkon robila, JUDr. J. T., rod. B., na hlavnom pojednávaní dňa 6. septembra 2011 vyplýva, že svedok Doc. JUDr. S. J., CSc. bol vypočutý v trestnej veci v uvedenú dobu po začatí trestného stíhania. V samotnej spomínanej zápisnici evidovanej pod tou istou spisovou značkou ako uznesenie o začatí trestného stíhania v poučení svedka sa uvádza, že bude vypočutý „vo veci“ prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a Tr. zák.

Taká výpoveď mohla byť použitá na vznesenie obvinenia i podanie obžaloby, rovnako i ostatné výpovede, ktoré boli po vznesení obvinenia vykonané v prípravnom konaní, mohli slúžiť ako podklad na podanie obžaloby. Pokiaľ však boli svedkovia vypočutí bez toho, aby bola daná možnosť prítomnosti obhajcu, ktorého si obžalovaný zvolil, neznamená to zároveň aj to, že vôbec nemožno prihliadať na výpoveď takého svedka, ktorá v súlade s Trestným poriadkom bola urobená na hlavnom pojednávaní, ak na tomto bolo obžalovanému a jeho obhajcovi poskytnuté plné právo na výsluch a konfrontáciu svedka. Znamená to len toľko, že v prípade, ak by svedok využil svoje právo na odmietnutie výpovede z niektorého z dôvodov uvedených v § 130 ods. 1 a 2 Tr. por. alebo že by jeho výsluch na hlavnom pojednávaní už nebol možný pre inú prekážku predpokladanú v § 263 ods. 3 písm. a/ Tr. por., nebolo by možné takú zápisnicu o výpovedi svedka z prípravného konania na hlavnom pojednávaní prečítať podľa § 263 Tr. por., ale ani pri odchylnostiach vo výpovediach svedka podľa § 264 Tr. por.

Iba v naznačenom zmysle možno chápať aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 To 14/2009, uverejnené aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2011 pod č. 10, ktorým argumentoval obžalovaný na podporu svojich tvrdení o nemožnosti použitia dôkazov, ak nebol pri výsluchu svedka v prípravnom konaní prítomný obhajca. Podobné je i stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 30/2010 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2010, ktoré v bode I. konštatuje, že obžaloba v trestnej veci môže byť opretá o výpovede svedkov a iné dôkazy vykonané

pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, prípadne pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia jeho vyhlásením (§ 206 ods. 1 Tr. por.), ak k ich vykonaniu došlo po začatí trestného stíhania „vo veci“ podľa § 199 ods. 1 Tr. por. Z neho je tiež zrejmé, že na spravodlivé súdne konanie a na kritickú previerku výpovede svedka postačuje, ak je výsluch svedka vykonaný v prítomnosti obvineného alebo jeho obhajcu v konaní pred súdom.

Uvedené sa týka ako výpovede svedka Doc. JUDr. S. J., CSc., tak aj výpovede svedkyne JUDr. U. J.. Obaja boli na hlavnom pojednávaní vypočutí za poskytnutia všetkých zákonných práv obvinenému a jeho obhajcovi pri výsluchu svedkov, ktoré v plnej miere využívali. To, že súd hodnotil ich výpovede ináč, než je predstava obžalovaného, neznamená, že bolo porušené právo na jeho obhajobu.

Z naznačeného je zrejmé, že boli použiteľné výpovede svedkov Doc. JUDr. S. J., CSc. a JUDr. U. J. z hlavného pojednávania, a to ako na Okresnom súde v Malackách, ktoré mohol vo svojom konaní špecializovaný trestný súd prečítať, a rovnako z hlavného pojednávania pred týmto súdom a tieto aj zákonu zodpovedajúcim spôsobom prvostupňový súd vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach v nadväznosti na ďalšie výpovede svedkov, ktoré vyhodnotil za použiteľné a podporné usvedčujúce dôkazy. Išlo o výpovede svedkov JUDr. A. S., JUDr. J. W. a JUDr. S. T. a rovnako použiteľný a podporne usvedčujúci dôkaz bol aj listinný dôkaz na č. l. 153a, lístok s textom písaným obžalovaným, ku ktorému sa vzťahujú nespochybniteľné znalecké posudky z odboru písomoznalectva a tiež grafickej diagnostiky, na základe ktorých bolo možné vyvodiť, že obžalovaný X.J. je autorom tohto lístku s pokynmi, čo môže prospieť pri posudzovaní veci O. J., syna svedka Doc. JUDr. S. J., CSc.

Uvedené dôkazy vo svojom súhrne vedú k záveru, že obžalovaný X.J. bol pred 28. augustom 2002 v kontakte so svedkom Doc. JUDr. S. J., CSc. na Okresnom súde Bratislava V, že tento kontakt inicioval obžalovaný, o čom svedčí nesporná výpoveď svedkyne JUDr. U. J. z hlavného pojednávania a že v budove tohto súdu v dňoch 21. augusta a 27. augusta 2002 obžalovaný žiadal od svedka úplatok.

Čo sa týka výpovedí svedkov S. S., JUDr. N.J., K. N. a C. H., ktorým prvostupňový súd neuveril, k tomu treba dodať, že ani v prípade, ak by im súd uveril, tieto výpovede nevylučovali možnosť, že obžalovaný X.J. bol v dňoch 21. a 27. augusta 2002 v osobnom styku so svedkom Doc. JUDr. S. J., CSc. a že zo strany obžalovaného došlo k žiadaniu úplatku za okolností popísaných v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Výpovede ďalších svedkov S. K., N. T., U. H., J.J. a S. J. neboli takého charakteru, že by spochybňovali usvedčujúce výpovede svedkov Doc. JUDr. S. J., CSc. a JUDr. U. J. a k nim podporné výpovede svedkov JUDr. A. S., JUDr. J. W. a JUDr. S. T..

K ďalším odvolacím námietkam obžalovaného treba uviesť, že už v predchádzajúcom svojom rozhodnutí zo 16. mája 2011 najvyšší súd konštatoval, že sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, ktorý nebral za relevantné trestné oznámenia svedkov C. a E. a z postupu, akým boli tieto oznámenia zadovážené vyvodil, že neprihliadal na priznanie sa obžalovaného pred sudcom pre prípravné konanie pri rozhodovaní o väzbe za dobrovoľné priznanie s vylúčením akéhokoľvek nátlaku. Prvostupňový súd nebral do úvahy tento usvedčujúci dôkaz priznania sa obvineného v prípravnom konaní. To ale ešte neznamená nepoužiteľnosť ďalších dôkazov.

V súvislosti s medializáciou prípadu, že bol vo veci použitý agent, treba poznamenať, že tieto okolnosti nemali vplyv na konečné rozhodnutie, lebo v tejto časti už z dôvodov naznačených v rozhodnutí najvyššieho súdu zo 16. mája 2011 nebolo možné považovať postup orgánov polície za súladný so zákonnými ustanoveniami týkajúcimi sa možnosti použitia agenta a napokon sa to odrazilo v tom, že v tejto časti obžalovaný ani nebol uznaný za vinného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezisťuje dôvody na pochybnosti o opodstatnenosti pribratia znalcov z odvetvia psychiatrie a psychológie na vyšetrenie duševného stavu obžalovaného a posúdenie jeho intelektových schopností. Správnosť tohto postupu obžalovaný neodôvodnene namietal a závery týchto

posudkov prvostupňový súd správne vyhodnotil.

Priamym dôkazom, že svedok Doc. JUDr. S. J., CSc. bol v dňoch 21. augusta 2002 a 27. augusta 2002 v budove Okresného súdu Bratislava V, okrem výpovede tohto svedka, je výpoveď svedkyne JUDr. J. W. a nepriamymi dôkazmi výpoveď svedkyne JUDr. U. J. a svedka JUDr. A. S..

Výpoveď svedkyne JUDr. J. W. o podstatnej okolnosti prípadu, že obžalovaný sa stretol so svedkom Doc. JUDr. S. J., CSc., ktorého sama k nemu doviedla, je nezmenená a potvrdzuje, že sa tak stalo 21. augusta 2002 a pamäta si to preto, že vtedy mala meniny svedkyňa JUDr. S. T., ktorá podporne potvrdzuje okolnosti ohľadom tejto udalosti.

Na vierohodnosti výpovede tejto svedkyne (JUDr. J. W.) nič nemení fakt, že nebolo dokumentované, či svedok Doc. JUDr. S. J., CSc. odovzdal spomenutý doklad o prevode osobného motorového vozidla v podateľni súdu, lebo svedkyňa bola prítomná len na začiatku stretnutia obžalovaného s uvedeným svedkom, ktorého priviedla do kancelárie obžalovaného.

Faktom ostáva, že spomenutý doklad o prevode osobného motorového vozidla bol použitý ako dôkaz v trestnej veci O. J. v neskoršom konaní pred Okresným súdom Bratislava IV, teda pokiaľ bola o ňom reč medzi svedkami Doc. JUDr. S. J. a svedkyňou JUDr. J. W. i medzi svedkom a obžalovaným, nezistenie potvrdenia o tom, že taký doklad bol odovzdaný do podateľne súdu neznamena, že neexistoval už v tom čase a že by malo ísť o vymyslenú okolnosť alebo zámienku na stretnutie sa svedka Doc. JUDr. S. J., CSc. s obžalovaným. Podrobne o tom vypovedala svedkyňa JUDr. U. J., že iniciatívu v tomto smere o prinesení dokladu od polície o prevode osobného motorového vozidla vzišla od obžalovaného X.J..

K námietke obžalovaného o zatajovaní dôkazov, pokiaľ mal na mysli rozpis telefónnych hovorov na jeho telefónne čísla a svedka Doc. JUDr. S. J., CSc. sa žiada poznamenať, že súd prvého stupňa urobil v tejto záležitosti zadovážania rozpisov telefónnych hovorov potrebné úkony, ale ich výsledkom bolo, že v súčasnosti telefónni operátori už vzhľadom na odstup času také údaje nearchivujú. Z dokazovania tiež vyplýva, že prokuratúra nemá v tomto smere žiadne údaje vo svojom dohľadovom spise a z výpovede konajúcej vyšetrovateľky je zrejmé, že ona úkon v tomto smere na vyžiadanie rozpisov neurobila, ani nedala pokyn, teda v trestnom stíhaní voči konkrétnej osobe nebol zvolený procesný postup na vyžiadanie rozpisov telefónnych hovorov. Pokiaľ teda obžalovaný tvrdí, že existovali rozpisy hovorov vyžiadané 2. a 3. septembra 2002, také dôkazy by boli nepoužiteľné. Okrem toho obžalovaný vyvodzuje iba domnienky o tom, čo treba brať za dokázané zo skutočnosti, že bol skartovaný policajný spis, v ktorom sa mali nachádzať rozpisy jeho telefónnych hovorov.

Čo sa týka listinného dôkazu na č. l. 153a trestného spisu, zdôrazniť treba, že znaleckým posudkom z odboru písomznalectva bolo preukázané, že ten, kto je autorom porovnávacích písomností, je aj autorom spornej písomnosti na č. l. 153a. Nie sú pochybnosti, že autorom porovnávacích písomností je obžalovaný, teda aj záver o tom, že uvedený lístok napísal obžalovaný, je správny.

K námietke obžalovaného, že bol odňatý zákonnému sudcovi je nutné uviesť, že otázka príslušnosti súdu bola definitívne vyriešená rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tošs 8/2008 z 3. apríla 2008 a nemožno o tej istej otázke rozhodovať dvakrát. Preto na toto rozhodnutie zadokumentované v trestnom spise na č. l. 2817 až 2819 odvolací súd odkazuje. Od príslušnosti súdu sa odvodzuje aj príslušnosť orgánov činných v trestnom konaní. V zmysle ustanovenia § 564 ods. 6 Tr. por. neobstoí námietka obžalovaného, že sa na základe § 564 ods. 3 Tr. por. malo kontinuálne pokračovať v konaní pred okresným súdom podľa predchádzajúceho Trestného poriadku.

K vznesenej námietke zaujatosti treba poznamenať, že senát odvolacieho súdu o nej nekonal vzhľadom na to, že zistil, že sa neopiera o konkrétne dôvody predpokladané v ustanovení § 31 ods. 1 Tr. por., ale jej dôvodom je fakticky procesný postup súdu v konaní a o takej námietke sa v zmysle § 32 ods. 6 Tr. por. nekoná, čo bolo skonštatované na verejnom zasadnutí najvyššieho súdu a urobený o tom záznam do zápisnice z tohto zasadnutia.

Preto na základe vyššie uvedených skutočností so záverom prvostupňového súdu o vine obžalovaného pre uvedený skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Primeraným a vystihujúcim spôsobom prvostupňový súd odôvodnil naplnenie jednotlivých znakov skutkovej podstaty uvedeného trestného činu i stupeň jeho spoločenskej nebezpečnosti, ako aj posudzovanie trestnosti činu podľa predchádzajúceho Trestného zákona účinného v čase, keď sa skutok stal. V tejto časti odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku na stranách 85 až 87.

Odvolanie obžalovaného, ktorým namietal výrok o vine napadnutého rozsudku, považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za nedôvodné a rozhodol o ňom podľa § 319 Tr. por.

Zákonu zodpovedajúci je aj výrok o trestoch napadnutého rozsudku. Úvahy a závery prvostupňového súdu k otázke druhu a výmery trestov sú príliehavé zisteným okolnostiam prípadu a všetkým kritériám rozhodným z hľadiska ukladania trestov.

Na jednej strane okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, akou osobou, v akom postavení bol spáchaný (sudcom, ústavným činiteľom) a aký negatívny vplyv na nazeranie spoločnosti v nestranné súdnictvo taký čin vyvolal, zvyšovali stupeň spoločenskej nebezpečnosti trestného činu v čase jeho spáchania. Po uplynutí času už viac ako desať rokov od spáchania činu do rozhodnutia súdu, by bolo nesprávne a nespravodlivé neprihliadať na túto skutočnosť pri výmere trestu. Pokiaľ tak prvostupňový súd postupoval, že výrazne zohľadnil uplynutý čas od spáchania skutku pri voľbe druhu a výmery trestov, nemožno mu nič vyčítať. Obzvlášť nie, keď kombinácia uloženého podmieneného trestu odňatia slobody s peňažným trestom vo výške, v akej obžalovaný žiadal úplatok, po zohľadnení, že reálne sa obžalovaný o žiadaný úplatok neobohatil, spolu s primeranou výmerou trestu zákazu činnosti vykonávať funkciu s rozhodovacou právomocou v ktoromkoľvek orgáne verejnej moci po dobu päť rokov a prihliadnutí, že funkciu sudcu obžalovaný nebude vôbec môcť vykonávať, dávajú predpoklad, že účel trestu z hľadiska ochrany spoločnosti i individuálnej a generálnej prevencie bude dostatočne splnený.

Treba poznamenať, že ak možno v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejneného pod č. 10/2011 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2011 prihliadať na dĺžku času, ktorý uplynul od spáchania činu do konečného rozhodnutia o veci až do takej miery, že pri splnení ostatných podmienok spojených s obťažnosťou veci, postojom obvineného k trestnému stíhaniu a procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní, možno uložiť trest i pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a týmto smerom sa aj uberá judikatúra súdov Slovenskej republiky, potom o to viac je opodstatnené i zohľadnenie tejto skutočnosti v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby s tým, že sa uloží podmienený trest odňatia slobody.

Nemožno sa stotožniť s názorom prokurátora, že neprimeranú dĺžku konania zavinil obžalovaný X.J.. Ak obžalovaný v rámci dokazovania v plnej miere využíval možnosti, ktoré mu dával Trestný poriadok na uplatnenie svojej obhajoby, nemožno to pričítať na ťarchu obžalovaného a zvlášť nie, keď sa vo vzťahu k druhej časti skutku obžaloby týkajúcej sa dňa 28. augusta 2002 jeho námietky ukázali ako opodstatnené, až napokon i prokurátor v záverečnom štádiu konania netrval na obžalobe v naznačenej časti.

Preto odvolací súd považuje odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry za nedôvodné a ako také ho zamietol.

Z uvedených dôvodov bolo rozhodnuté tak, ako sa uvádza vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.